

4. Bibliographie der Schriften

August Hermann Franckens, S. Theol. Prof. & Past. til S. Ulrich i Halle, og Gymnasii Scholarchæ, Haand=Postill, Eller Korte Prædikener Paa Søndage og ...

Francke, August Hermann

Kopenhagen, 1752

Den 18. Sond. efter Trinit.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

rene, og ustraffelige Guds børn, midt iblant den
vanartige og forvandede slægt, og skinne iblant dem,
som de himmelske lys i verden.

Beslutnings-Bøn.

S Herre Jesu, velsigne dette ord paa alles
vores sieler, og stil dig selv os formes-
delst din Aand altid for til et speyl udi
al vor omgængelse, paa det at dit navn ved
os maa herliggjøres i alle vore gierninger
og ord. Dertil forlene os din Guddoms
melige kraft, for din egen skyld.
Amen!

Den 18. Sønd. efter Trinit. Kiernen af Loven og Evangelium.

Gud, som bød lyset skinne frem af mørket,
skinne i vore hjerter formedelst sit ords
forkyndelse, og forlene os sin villies er-
kiendelse, i al aandelig visdom og for-
stand; at vi kunde omgaaes værdeligen
for Herren til al behagelighed, og være
frugtbare i al god gierning, og vore til
Guds og Christi erkiendelse; styrkede i al
styrke efter hans herligheds kraft. Amen!

S kkelige i Herren! Det er bekiendt, at
ligesom den Hellige Skrift, i henseende
til bøgerne, bliver inddeelt i det gamle
og nye Testaments bøger, den ligele-
des,

des, i henseende til sit indhold, bliver inddeelt i Loven og Evangelium. Loven kaldes den lærdom i den Hellige Skrift, der foreholder os, hvad Gud fordrer af os, hvordanne vi skal være, og hvad vi skal gjøre. Men ved Evangelium forstaaer man lærdommen om Jesu Christi Naade, hand som har opfyldt Loven for os, os til salighed, saa den retfærdighed, som loven æfter, fuldkommes i os, item lærdommen om troen til denne vor Frelser, ved hvilken vi blive deelagtige i naaden, hvor ogsaa den lærdom om naadens midler henhører. At man ret veed og forstaaer dette, hvad nemlig Loven og Evangelium er, det er saa høyt fornøden til sandheds erkendelse, at ingen, som ikke veed, hvad Lov og Evangelium er, eller vel stiller det ene fra det andet, kand med sandhed rose sig af, at hand har fattet nogen ret mening af det Guds ord, som er indbefattet i den Hellige Skrift.

Men man maa vide, at der er to slags Kundskab til, den naturlige og den aandelige Kundskab. Den naturlige Kundskab er den, som et menneske, der endnu ikke er omvendt til Gud,fatter og begriber ved sin naturlige forstand, naar en lærdom fremsættes for ham. Men den aandelige Kundskab er den, som mennesket ikke just umiddelbar, men ordentlig viis middelbar formedelst ordet erlanger af den Hellig Aand, der ved det samme oplyser hans hierte, at hand kand udsige aandelige ting med aandelige ord, saasom Paulus taler derom i Cor. 2, 13. og strax derpaa v. 14. berfræster, at det naturlige menneske, det er, mennesket,

nisset, saadan som hand er uden naaden, med al sin fornust, konst, sandser og formue, naar hand endog er allerbest stikket, (efter Luthers forklaring i anmerkningen i bredden,) fatter ikke de ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en daarlighed, og hand fand ikke kiende dem; thi de dømmes aandeligen, hvilket et aandeligt menneske, der har Guds Aand, allene fand giøre. Udaf hvilken Pauli lærdom enhver let fand fatte, at hverken Lov eller Evangelium, men aller mindst Evangelium fand ret forstaaes af os, dersom vi ikke søge at faae ret forstand paa begge dele udaf Guds ord, og den Hellig Aand ikke oplyser vort herte, saa vi fand forstaae Guds ord, ikke efter kjaedets, men efter aandens sind. Jeg vil haabe, vi herom bedre og tilstrekkeligere skal overbevises af vor dags Evangeliske tekst. Lader os da yndmelig paaafalde Gud, at hand dertil vil forlene os sin Gudsdommelige naade, udi Herrens ben: Vor Fader, du som o. s. f.

Terten.

Matth. Cap. XXII. v. 34-46.

Sen der Pharisæerne hørde, at Jesus havde stoppet munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig tilsammen. Og een af dem, en Skrifteklog, tilspurde og fristede ham, og sagde: Mestere, hvilket er det store bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: Du

II. Deel.

00

skal

skal elske HErren din Gud i dit gandske herte, og i din gandske siel, og i dit gandske sind. Dette er det første og store bud. Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din næste, som dig selv. Udi disse to bud hænger al loven og Propheterne. Men der Pharisæerne vare tilsammen, spurgde Jesus dem, og sagde: Hvad tyktes eder om Christo? hvis Søn er han? De sagde til ham: Davids. Han sagde til dem: Hvorledes kalder da David ham i aanden en HErre? der som han siger: HErren sagde til min HErre: Set dig hos min høyre haand, indtil jeg legger dine fiender til dine fødders fodskammel. Efterdi nu David kalder ham en HErre, hvorledes er han da hans Søn? Og ingen kunde svare ham et ord, og ingen torde ydermere giøre sporsmaal til ham efter den dag.

¶ I daf denne nu oplæste Evangeliske tekst vil vi da i Guds navn beiragte

Kiernen af Loven og Evangelium, og det,

- I. Hvorledes det naturlige menneske ikke forstaaer den i sandhed, og
- II. Hvorledes derimod det aandelige menneske i sandhed smager og erkender den.

32r

Herre Jesu, vi vide, at Loven er givet ved Mose, men Naaden og sandheden er bleven ved dig. Derfor ville du og paa nærværende tid være til stede hos os med din naade, paa det vi ved dig maae erkende sandheden, forstaae baade Lov og Evangelium ret, og tillige bruge og anvende begge dele i Guds rette orden. Amen!

Afhandling.

Den første Deel.

Sad nu, Elskelige i Herren, det første stykke er angaaende, som vi denne gang have for os at betragte, nemlig, at det naturlige menneske er blind baade i Lov og Evangelium, og hverken ret forstaaer Kiernen af det ene eller af det andet, saaledes vidner vor gandske Evangeliske tekst herom. De, som den Herre Jesus her havde at gjøre med, vare ikke saadanne folk, som fattedes paa naturlig forstand, at de jo kunde naturlig begrebet en ting; saa var det heller ikke saadanne folk, som ingen undervislning havde haft af deres ungdom, at de for deres store vantundigheds skyld skulde været uforstandige i den Hellige Skrift: men det var Pharisæer og Skriftekløge folk, som i almindelighed overgik andre i vittighed og forstand, ja og dertil i lærdom, hvilken de havde besittet sig paa fra deres ungdom op. Men ved det altsammen vare de intet andet, end naturlige mennesker, der endnu ikke vare omvendte ved den Hellig Aand, og hvad de forstode og erkendte, det erkendte de kun saa viit, som ved

fornuftens og deres naturlige forstands kræfter ikke kunde. Om de endskönt og tyktes sig at være klogere, end Sadducæerne, som Christus just nylig havde stoppet munden paa, saa traf dog ogsaa just det ind hos dem, hvad Christus med fulde ord havde sagt til de andre v. 29. I fare vild, i det I vide ikke Skrifterne, ey heller Guds kraft. Meget langt var det fra dem, at de skulde holdet sig selv for saa uforstandige. Thi i den post finde vi meget mere det, der er tværtimod, i vor text, naar det heder: Der de hørde, at JEsus havde stoppet munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig tilsammen, hvilket var noget, som stede af dem i den mening, at de vare klogere og forstandigere, og vilde vel legge den HErre JEsu andre spørgsmaal for, som hand vel maatte lade blive ubesvarede, paa det at hans auctoritet og anseelse hos folket, formedelft denne erholdne sejer over Sadducæerne, ikke skulde blive dem for stærk, og de da skulde have des mindre at sige. Derfor kom nu een af dem, en Skriftekløg, eller saadan een, som gav sig ud for at forklare og lære andre Loven, tilspurde og fristede ham, og sagde, det er, forde et spørgsmaal frem, ikke af vankundighed, men til den ende, at hand kunde faae noget at holde om af den HErres JEsu mund, hvorved hand kunde indvikle ham i hans tale, og ligesaadan stoppe munden paa ham, som den HErre JEsus havde stoppet den paa Sadducæerne. Men spørgsmaalet var dette: Mestere, hvilket er det store bud i Loven? Med hvilket spørgsmaal hand efter al formodning ikke har havt øye paa de 10. bud, som Gud har indbe-

befattet den moralske Lov i, men paa de 613. bud, som Tøderne opregnede, og meent, at dette var en meget besynderlig vísdom, i fald man vidste alle disse bud, der vare saa mange i tallet, saaledes, og kunde saaledes holde det ene inod det andet, at man var god for at skionne og sige, hvilket bud der havde fortrinnet i Skriften for alle de andre, og var vigtigere og herligere, end de andre. Men just herudi røbede denne Skriftfloges sin og de andre Pharisæers blindhed, og at de ved al deres formeente lærdom ingenlunde forstode Kiernen af Loven. Thi, havde de forstaaet denne, saa havde ikke deres herte, sind og gemyt været rettede paa saadanne udvortes spørgsmål af Loven, men paa Kiernen selv, og saa havde de ikke omgaaeds med gierninger, saasom Paulus taler, det er, de havde ikke søgt deres salighed udaf Lovens gierninger, men maatte meget mere for deres fordervelses skyld, som de havde erkiendt af Loven, været bekymrede for, hvorledes de kunde blive befriede derfra, og altsaa været bekymrede for Christi naade til deres synders forladelse, saavelsom for hans kraft til deres grundige forbedring. De syntes, det var en ret qvæstio Magistralis, eller Mester-spørgsmaal, hvorpaa Christus ikke saa let skulde svare dem; da dog enhver, der omvender sig til Gud, i sin omvendelses begyndelse maa erkiende dette, hvad det er, Gud egentlig kræver og vil have af ham, ligesom der og da staaer Mich. 6, 8. Sand haver kundgiort dig, o! menneske, hvad got er; og hvad kræver Herren af dig? uden at gjøre ret, og at elste mistundhed, og at ydmyge dig, at vandre med din Gud?

Do 3

Men

Men Evangelium vare de endnu blindere udi. De vidste vel, at Christus var forjættet i Profeterne, men de søgte ikke deres salighed i Christo, men i Loven. Derfor anstillede de deres spørgsmaal om Loven, og aldeles ikke om Evangelium, saasom de vare slet intet bekymrede for Christi sande kundskab, og forstode heller ikke, hvor meget der laae magt paa. Derfor, den gang den Herre Jesus havde besvaret deres spørgsmaal, Loven angaaende, og saae, at de nu vare tilsammen, og des bedre havde kundet give tilkiende, hvad forstand de havde paa Evangelium, og komme hverandre til hielp derudi, saa spurde hand dem: **Hvad ryktes eder om Christo?** Som hand vilde sige: Vil I være Mestere i Skriften, saa maae I vide, at Evangelium er det allervigtigste i den Hellige Skrift; men det tie I nu med, og føre kun et spørgsmaal frem om Loven, hvilket I da saare robe eders blindhed med: dog, eftersom I vil være anseete for saa forstandige, saa vil jeg igien giøre et spørgsmaal, og, have I spurt om Kiernen af buddene, saa vil jeg spørge om Kiernen af Evangelium. I rose eder af Israels haab, og forvente en Messias eller Christus; have I da vel lært af Skriften, hvis Søn Christus skal være, hvilken eders Fædre have haabet paa, og hvilken I ogsaa selv haabe paa til Israels folkes forløsning? Der blev nu, i det de svarede: **Davids Søn,** deres store uforstandighed i Evangelium meget snart aabenbar, hvorledes de nemlig ikke erkjendte Christum for andet, end en Davids Søn, hand som var et blot menneske, men ikke for Guds Søn, da dog Kiernen af Evangelium

lium bestaaer deri, at Gud saa haver elsket verdens, at hand haver givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortages, men have et evigt liv. Hvorfor de da og, da de fik at høre, hvad Christus gav til svar igien paa deres svar, siden maatte holde mund til; thi det heder v. 46. Og ingen kunde svare ham et ord, og ingen tørde ydermere gjøre spørgsmaal til ham i fter den dag. Men hvorledes nu Phariseerne og de Skriftekløge udi denne deres blindhed og uforstandighed baade i Lov og Evangelium, har været et billede paa alle naturligsindede og u-omvendte mennisker, der dog vil være kløge i at tale baade om Loven og Evangelium, derom skal siden meldes, saa meget som tiden vil tillade. Nu gaae vi til det andet stykke.

Den anden Deel.

Si have da altsaa og for det andet at overveje, hvorledes derimod det aandelige menniske smager og erkiender Herren baade af Loven og Evangelium. Her finde vi Jesum Christum, hvilken Gud har givet Aanden ikke efter maade, saasom den gives de troende; (Joh. 3, 34.) om hvilken Esaias taler, naar hand siger cap. 61, 1. Den Herres Herres Aand er over mig, derfor haver Herren salvet mig; og den Petrus ogsaa forsikrer om Ap. G. 10, 38. at Gud salvede ham med den Hellig Aand og kraft. Dette er Sønnen, som er i Faderens Skød, den haver forklaret (Joh. 1, 18.) os Guds villie, nemlig efter Loven og Evangelium,

gelium, saa vi udaf hans Guddommelige lærdom
maaе annamme og lære kiernen af begge. Her i
vort Evangelium fremlegger hand v. 37-39. Kier-
nen af Loven i disse ord: Du skal elste HEr-
ren din Gud i dit gandste hierte, og i din
gandste siel, og i dit gandste sind. Dette er
det første og store bud. Men det andet er li-
gesom dette: Du skal elste din næste, som dig
selv. Thi at hand hermed har villet fremlegge
Kiernen af Loven, stadfæster hand selv v. 40. naar
hand siger: Udi disse to bud hænger al Loven
og Propheterne, saa viit nemlig, som Propheter-
ne ogsaa lære og indskærpe Loven: Men kiernen
af Evangelium fremlegger hand ikke paa den
maade i vor tekst, at hand skulde have sagt med ud-
trykkelige ord, hvori samme bestod, men Joh. 3, 16.
i sin samtale med Nicodemus har hand med klare
ord givet den tilkiende, saasom vi og tilforn have
meldet, at det er denne, at Gud haver saa elstet
verden, at hand haver givet sin Søn den een-
baarne, at hver den, som troede paa ham, ikke
skulde fortabes, men have et evigt liv. Nico-
demus, om hand endskiont ogsaa var en Phariseer
og en Overste iblant de samme, saa kom hand dog
med et oprigtigt hierte til den HErre JEsus, ikke
for at friste ham; men disse udi vort Evangelium fr-
stede ham, derfor bleve de heller ikke agtede værd, at
Kiernen af Evangelium skulde dem betroes: dog alli-
gevel sagde den HErre JEsus dem saa meget, at de
vel havde fundet komme til det sande lys, dersom de
ikke havde elstet mørket mere end lyset.

Men ligesom den HErre JEsus allerbest har er-
kiendt

fiendt og lært andre Kiernen af Loven og Evangelium, eller hvad det i begge Dele fornemmelig kom an paa, saa erlange og de den rette smag og den rette erkjendelse deraf, de som af hierret omvende sig til ham, blive hans sande disciple, og deelagtige i hans Aand. Thi hvad for det første Loven angaaer, saa smage de sammes bitterhed i forstningen i deres hiertes sande omvendelse, naar deres arve- og gjærlige synders dybe fordervelse udi slig omvendelse ret bliver dem opdekket og givet tilkiende, saa de nu see og føle, hvorledes de hidindtil have ligget under Lovens forbandelse, staaet i et fiendskab mod Gud, ikke været hans Lov underdanige, og heller ikke formaet sligt, og derover ere stedse bleve under Guds vrede og under dødens og den evige fordømmelses dom; men siden, naar nu den angst har drevet dem til Christum, der har forløst dem fra Lovens forbandelse, og de ikke alleneste have faaet syndernes forladelse ved troen til ham, men endog annammet den Hellig Aand af ham, ved hvilken Gud nu har givet sin Lov inden i dem, og skrevet den i deres hjerter, saa smage og erkjende de Loven endog paa en liflig maade, i det de da ey alle ne vide, hvilket Kiernen er af samme, nemlig, at elske Gud over alting, og sin næste som sig selv, men deres hjerter sind og gemyt er da ogsaa i sandhed opfyldt med Kierlighed til Gud og deres næste, og om end skiont synden hænger altid ved dem, saa lade de den dog ikke herske over sig, men stride derimod ved Christi Kraft, overvinde den, og tage daglig af i det onde, men til i det gode, og jo mere og mere fornyes til Guds billede.

No 5

Men

Men hoød Kiernen af Evangelium angaaer, saa erkiende og sinage ogsaa de aandelig-sindede mennisser den. Thi skiulet er taget bort af deres hjerter, saa de nu see ind i det inderste, erkiende den naade og sandhed, som er bleven ved Jesum Christum, med troens øyne, see hans herlighed, som den eenbaarnes af Faderen, antage ham i den sande troe, toe og rense sig udi hans blod, og møde for Guds ansigt, som besprengte og toede med hans blod, faae af hans fylde naade for naade, og trøste sig derved i sandhed, at Herren har sagt til ham, deres Herre: **Ser dig hos min høyre haand, indtil jeg legger dine fiender til dine fødders fodstammel.** Thi saa stride de og i hans kraft, og troe paa det alervisfeste, at alle deres fiender, synden, deres fornemteste fiende, med alt sit anhang ere lagte under deres Herres fødder, men de skal komme til at triumphere og regnere med ham i evig glorie og herlighed. Dette er altsammen kraft og sandhed hos et aandeligt menneske, der erkiender dette udaf Evangelium i den Hellig Aands lys.

Tilegnelse.

Beskræft der nu i forthed er betragtet, hvor blind og uforstandig det naturlige menneske er paa Loven og Evangelium, men at derimod det aandelige menneske sinager og erkiender Kiernen baade af Loven og Evangelium, saa er det det nærmeste, at jeg for det første vil bekræfte for eder, at saa mange af eder, som endnu staae i deres naturlige tilstand, og ikke ere blevene deelagtige i den Hellig Aands oplysning, ere ligesaaledes blinde og

og

og uforstandige paa Loven og Evangelium, som de Skriftkloge, Pharisaerne og Sadducæerne har været til deres tiid. Der er ingen forskiel paa eder, enten I ere unge eller gamle, eenfoldige eller kloge, kvinder eller mænd, lærde eller ulærde. Hvo som ikke har afhierter omvendt sig til Gud, men fremturer i sit ubodsfærdige væsen, hand er fattig, elendig, nøgen, blind og blot, hand maa tykkes sig at være saa viis, som hand allermeest vil. Og just er det de lærde, som endnu mangle retskaffen omvendelse, der stikke i det allergruseligste og farligste bedragerie, ligesom den gang Pharisaerne vare de allerblindeste, fordi de havde tænkt, og tillige sagt, de saae. Joh. 9, 41. Ligesom den gang de Skriftkloge snakkede og disputerede meget om Loven, ja og meente, de vare meget forstandige i den materie om Christo, som Israels folk forventede; ligesaa ere der ogsaa i vore dage nok af saadanne, og i sær paa Universiteterne, der, som Lutherus siger i sin fortale over Epistelen til de Romere, ville være kloge at dømme om troen og gode gerninger, og ere de største daarer, der være kumde: Saaledes ere der og mange iblant eder, der vel ikke hede lærde, men dog, fordi de saa længe have hørt Guds ord, lade sig tykke, de ere meget bekvemme til at dømme om Loven og Evangelium, og vide ikke, hvor fattige, elendige, nøgne, blinde og blotte endog de ere. De lære altid, og komme dog aldrig til sandheds erkjendelse, saasom Paulus siger om saadanne 2 Tim. 3, 7. Videnskaben have vel nogle, men derfor give de ikke saa just den Hellig Aands oplysning rum. Thi fordi de ikke
væagne

vaagne op af deres syndesøvn, og ikke lade sig opvække af deres aandelige død, i det de elste mødte mere, end lyser, hvor fandt der da siges, at Christus, det livsens lys, lyser for dem? Saa meget des større er Guds vrede over dem, jo mere de foragte det sande lys, og ligesom holde deres øyne til derfor. Derfor siger jeg eder, bedrager eder dog ikke saa jammerlig eders egne sieler fra, og tænker ikke, I derfor ere gode Christne, fordi I fra ungdommen op ere blevne underviste i den christelige lærdom, men omvender eder fra syndens til retfærdighedens tjeneste. I maae først smage Lovens bitterhed, det er, deraferkende eders dybe fordervelse og elendighed i synden, føle Guds vrede, og være ret bedrøvet og sørge, fordi man har overtraadt Guds lov. Naar I da i saadan den sande omvendelses orden tage eders tilflugt til Christum, saa skal eders synder for hans for eder udgydede blods skyld blive eder forladne, og I skal da ogsaa komme til at smage Lovens liflighed, i det den Guds Kierlighed, som har betæet sig i Christo, bliver udøst i eders hjerter, men I derved opvække og førte til den sande Kierlighed til Gud og eders næste, og derefter være velvillig og lystig, til at tiene hver mand, at lide alting, Gud til villie og lof, der har bevist os saadan naade, saasom Lutherus taler om sagen.

Men for det andet maa jeg og bekræfte for eder, I som ere aandelige, eller i sandhed ere blevne deelagtige i Christi Aand, at det er den sande naade, som I staae udi. Thi Jere de, som ret smage og erkende Kiernen baade af Loven og Evangelium, hvis

hvis hjerter ere oplyste med livets lys, saa at, ligesom I forud vare mørkhed, saa ere I nu et lys i H. Erren. Vel eder! Men seer til, at I omgaaes, som eders kald er værd, som lysers børn. I naadens lys erkiende I, at I blive salige af naade, ved troen til Jesum Christum, og ikke af gierninger, I glæde og trøste eder ogsaa allene ved Jesum Christum eders H. Erre. I gjøre ret deri; thi intet kiød maa rose sig for Gud. Vor H. Erres Jesu Christi naade og hans hellige fortieneste maa al ære gives. Men betænker ogsaa, at I paa kalde den Fader, som vil dømmen uden persons anseelse; ja betænker, at I ere dyre kigte, nemlig ved Christi blod, som det ustraffelige og ubesmittede Lams, som gav sig selv for eder, at hand maatte forløse eder fra al uretviished, og rense sig selv et eyedoms folk, som skulde være nidkier til gode gierninger. Erkiende I i sandhed kiernen af Loven og Evangelium, saa lader ogsaa eders troe skinne som et blus, og varer i eders gandske omgængelse, som lys i verden, paa det at Guds naade og Christi kraft maa kiendes paa eder, og Guds navn maa herliggjøres ved eder i utallige gode frugter.

Beslutnings-Bøn.

Besigne, H. Erre Jesu, det ord, som nu er forkyndet i dit navn. Plant du en sand og levende kundskab i vore hjerter om Loven og Evangelium. Lad din Aand altid være mægtig over os til vore sielses sande omvendelse til den levende Gud,
paa

paa det vi maae forløses fra al blindhed, op-
lyses med livets lys, og ved dig bevares
til det evige liv. Amen!

Den 19. Søndag efter Trinit.
Christi magt paa jorden, at forlade
synderne.

Vor Herres Jesu Christi naade og kraft
være mægtig over os i tiid og evighed.
Amen!

Isfellige i Herren! Det ord Joh. 1. 14.
Vi saa hans herlighed, ja en her-
lighed, som en Enbaarnes af Sa-
deren, fuld af naade og sandhed,
fatter alt det i sig, hvad Christus i sine
fornedrings-dage har gjort og talt, og hvori hans
herlighed, at hand intet blot menneske er, men det
evige Ord, som er bleven Kød, har fremstillet.
Thi alt dette tiente hans disciple dertil, at de ikke
forargede sig paa hans ringe Skikkelse, men er-
kiendte og troede, at hand sandelig var Christus,
den Guds Son, verdens Frelser. Men denne
troe til Christum blev givet dem til den ende, at de
ved den samme kunde erlange det evige liv i hans
navn. Ligesom nu Christi herlighed har naaet sit
øiemærke paa dem, som den gang have erkiendt den
samme udi hans gierninger og ord, ligesaa skal og
vi nu rette vore hjerter derpaa, at vi ogsaa maae
just derudi see og erkiende samme hans herlighed.

Thi